

American Pravda: Naše velká čistka 40. let, Ron Unz

[UR unz.com/runz/american-pravda-our-great-purge-of-the-1940s](http://unz.com/runz/american-pravda-our-great-purge-of-the-1940s)

June 11, 2018

[BlogviewArchiv Rona Unze](#)

[Ron Unz • 11. června 2018](#)

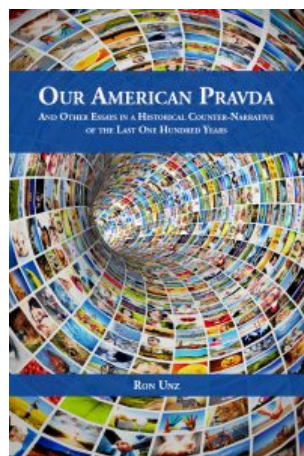
[Sdílejte s Gabem](#)

Audio přehrávač

View article
as PDF

I když jsem na něj v posledních letech zanevřel, první a další desetiletí působení Paula Krugmana v *New York Times* jsem ho považoval za jediného národního fejetonistu, který stojí za přečtení. Stejně tak to jistě vnímalo i mnoho dalších a Krugman se pravidelně umisťoval mezi nejvlivnějšími liberálními hlasy v zemi a tuto pozici si vydobyl svým jedinečně silným postojem proti plánům války v Iráku prezidenta George W. Bushe, zatímco jeho prestiž byla omezena vítězstvím v roce 2007. Nobelova cena za ekonomii.

Málokdo si ale pravděpodobně pamatuje, že jen pár let po jeho sloupku došlo k soustředěnému úsilí přimět Times, aby ho *vyhodily*, kampaň vedená bloggerem Andrewem Sullivanem, tehdy horlivým Bushovým podporovatelem. Vzhledem k neustálému bubnování tvrdých obvinění a klimatu té doby jsem se obával, že se to podaří. Nyní předpokládejme, že byl v roce 2002 zbaven veškerého přístupu k médiím a také že Bushovo irácké dobrodružství se ukázalo být značným úspěchem, spíše než úplnou katastrofou, kterou se ve skutečnosti stalo. Vzpomněl by si po několika desetiletích někdo na Krugmana, kromě nějaké malé historické poznámky pod čarou, která líčila pomýlené odpůrce, které náš hrdinný prezident „W“ naštěstí překonal?

Možná by do roku 2040 jakákoli zmínka o Krugmanově jménu buď vyvolala prázdný pohled, nebo vyvolala neurčitý pocit, že byl nějakým nerenomovaným radikálním aktivistou, možná s proislámskými sklony, a někteří dokonce podezřelí, že měl podíl na

9/. 11 útoků. Historii tradičně psali političtí vítězové, a to platilo zejména v dobách před tím, než růst internetu oslabil totální monopol našich establishmentových médií.

To byly některé z myšlenek, které mě postupně napadaly během poloviny 21. století, když jsem při vytváření své webové stránky pro archivaci obsahu , systému určeného k poskytování pohodlného přístupu k milionům článků z nejlivnějších amerických publikací, objevil některé pozoruhodné anomálie. posledních 150 let.

Vzhledem k tomu, že jsem nikdy pořádně nestudoval americkou historii, byly mé názory obecně docela konvenční, vytvořené ze směsi lekcí 101 dějepisu, které jsem absolvoval, a toho, co jsem za ta léta náhodně vstřebal ze všech novin a časopisů, které jsem četl. Mnohá z nejfrekventovanějších jmen, s nimiž jsem se v minulosti setkal v prestižních a respektovaných amerických periodikách, mi byla přiměřeně známá, ale jiná ne. Byl to zvláštní pocit vidět tu ohromující přítomnost spisovatelů, kteří byli buď zcela neznámí, nebo které jsem vždy považoval za obyvatele nedůstojného radikálního okraje, rozšiřující své rozzlobené mimeografické traktáty na rozích ulic, spíše než uznávané postavy pravidelně zdobící stránky *Nová republika* , *zahraniční věci a národ* . Mé chápání minulosti bylo zjevně chybné.

Vezměme si případ Johna T. Flynn , dnes pravděpodobně neznámého všem kromě jednoho Američana ze sta, i když i to. Vzhledem k mým mnohem širším ideologickým průzkumům jsem ho někdy viděl oslavovat jako důležitou postavu ve Staré pravici, zakladatele Amerického prvního výboru a někoho přátelského jak k senátorovi Josephu McCarthymu, tak ke Společnosti Johna Birche, i když byl falešně potřísněn jeho odpůrci jako protofašista nebo sympatizant nacistů. Zdálo se, že tento druh popisu tvoří konzistentní, i když poněkud sporný obraz v mé mysli.

Představte si tedy mé překvapení, když jsem zjistil, že po celá třicátá léta byl jedním z nejlivnějších *liberálních* hlasů v americké společnosti, spisovatelem o ekonomii a politice, jehož postavení se mohlo zhruba přibližovat postavení Paula Krugmana, i když se

silným nádechem hrabání bahna. Jeho týdenní sloupek v *The New Republic* mu umožnil sloužit jako hvězda pro americké progresivní elity, zatímco jeho pravidelná vystoupení v *Colliers*, ilustrovaném masovém týdeníku, který zasáhl mnoho milionů Američanů, mu poskytla platformu srovnatelnou s platformou velké televizní osobnosti v USA. pozdější rozkvět síťové televize.

Do jisté míry lze Flynnovu prominentnost objektivně kvantifikovat. Před několika lety jsem náhodou zmínil jeho jméno sečtělému a angažovanému liberálovi narozenému ve třicátých letech minulého století, a ona to nepřekvapivě vytáhla úplně naprázdno, ale napadlo mě, jestli nemohl být trochu jako Walter Lippmann, velmi slavný publicista té éry. Když jsem se podíval, viděl jsem, že mezi stovkami periodik v mém archivačním systému bylo jen 23 článků od Lippmanna z 30. let, ale plně 489 od Flyna.

Velká část Flynnova raného významu pocházela z jeho důležité role v Senátní komisi Pecora Commission v roce 1932, která v roce 1929 prabila grandey Wall Street pro kolaps akciového trhu a jejíž doporučení nakonec vedla k vytvoření Komise pro cenné papíry a burzy a dalších důležitých finančních institucí. reformy. Po působivé kariéře v novinové žurnalistice se v roce 1930 přestěhoval do *The New Republic* jako týdenní publicista. Ačkoli zpočátku sympatizoval s cíli Franklina Roosevelta, brzy začal být skeptický ohledně účinnosti svých metod, když si všiml pomalého rozšiřování projektů veřejných prací. a přemýšlel, zda vychvalovaná NRA byla skutečně výhodnější pro velké podnikatele než pro běžné pracovníky.

Jak roky plynuly, jeho kritika Rooseveltovy administrativy byla z ekonomických a nakonec i zahraničněpolitických důvodů tvrdší a v důsledku toho si vysloužil její obrovské nepřátelství. Roosevelt začal posílat osobní dopisy předním redaktorům požadujícím, aby byl Flynn vyloučen z jakéhokoli prominentního amerického tisku, a možná v důsledku toho ztratil svůj dlouholetý sloupek *Nové republiky* ihned po znovuzvolení FDR v roce 1940 a jeho jméno zmizelo z hlavních periodik. Stále však napsal řadu bestsellerů v průběhu let ostře útočících na Roosevelta a po válce se jeho vedlejší věta občas

objevila v mnohem méně mainstreamových a vlivných publikacích. Před deseti lety vydal libertariánský institut Ludwiga von Mises znovu několik Flynnových knih azdlouhavý úvod profesora Ralpa Raica načrtnutý v některých z těchto pozadí.

Příznivci mé místní knihovny v Palo Alto pořádají měsíční výprodej knih, při kterých se darované předměty prodávají za babku, a já se obvykle stavím procházet regály ze zvědavosti, co bych mohl najít. Před pár lety jsem si náhodou všiml jedné z Flynnových knih FDR, vydaných v roce 1948, a koupil jsem ji za čtvrtinu. Materiál prezentovaný na žlutnouchých stránkách The Roosevelt Myth mi otevřel oči.

Kdokoli může napsat knihu, která říká cokoli, a kdyby nějaký obskurní pravičák vznesl udivující obvinění proti liberálnímu prezidentovi, nemusel bych tomu věnovat velkou pozornost. Ale pokud Paul Krugman strávil roky vyjadřováním rostoucích pochybností o politice a účinnosti Baracka Obamy, pak se nakonec obrátil proti němu a vydal národní bestseller odsuzující jeho administrativu, jistě by tyto názory měly mnohem větší váhu. A tak to bylo s obviněním Flyna proti Rooseveltovi.

Nejsem žádný odborník na éru New Deal, ale Flynnovo dílo se zdálo být střízlivě a přesvědčivě napsané, i když v novinářském stylu hrabání šmejdů, a uvádí nejrůznější tvrzení, s nimiž jsem se nikdy předtím nesetkal. Můj softwarový systém poskytuje recenze knih s křížovými odkazy a přečetl jsem jich tučet. Několik lidí z doby kolem vydání knihy bylo extrémně kritických a odsuzovalo obsah jako totální nesmysl napsaný notoricky šíleným „nenávistníkem Roosevelta“. Nebylo však poskytnuto žádné konkrétní vyvrácení a obecný tón byl velmi podobný četným op-edům z *Wall Street Journal* z poloviny 21. století, které plošně odsuzovaly knihy napsané „šílenými odpůrci Bushů“. Ve skutečnosti se součet jedné revize z roku 1949 skládal z jediné věty „*Nefalšovaný jed od profesionálního FDR-hatera.*“ Nicméně jiné, novější recenze, nepochybně čerpané z libertariánského tábora, byly ohromně příznivé. Bez velkých odborných znalostí nemohu účinně soudit.

Ale Flynnova tvrzení byla extrémně přesná, podrobná a konkrétní, včetně četných jmen, dat a odkazů. Nejprekvapivější je, že obvinil Roosevelty z projevů mimořádné míry rodinné finanční korupce, o čemž tvrdil, že mohlo být v americké historii bezprecedentní. Nejstarší syn FDR Elliott, navzdory svému bohatému a elitnímu původu, zjevně nikdy nenavštěvoval vysokou školu a neměl v podstatě žádnou odbornou kvalifikaci v ničem. Ale brzy poté, co se FDR stal prezidentem, začal vyžadovat velké osobní platby a „investice“ od bohatých obchodníků, kteří potřebovali laskavost od masivně rostoucí federální vlády, a zdánlivě tak učinil s plným vědomím a souhlasem FDR. Situace zněla trochu jako notoricky známé aktivity Billyho Cartera na konci 70. let 20. století, ale příslušné peníze činily až 50 milionů dolarů v dnešních dolarech v poměru k příjmu domácností té doby. Nikdy jsem o tom neslyšel ani slovo.

Ještě více šokující byl případ první dámy Eleanor Rooseveltové, která také nikdy nenavštěvovala vysokou školu a zjevně měla malé formální vzdělání jakéhokoli druhu. Brzy poté, co byla FDR slavnostně otevřena, zahájila velké kolo velmi dobře placené osobní reklamy na firemní spotřebitelské produkty, jako je mýdlo, a během několika příštích let brala nejrůznější další velké platby od různých podniků, zejména těch, které jsou zásadně závislé na vládních regulačních rozhodnutích. . Představte si, že by nedávné první dámy, jako Michelle Obamová nebo Laura Bushová, byly neustále viděny v televizních reklamách, jak jezdí na auta, plenky a rychlé občerstvení. Platby, které Eleanor osobně obdržela v průběhu desítek let v úřadu FDR, údajně dosáhly úžasných 150 milionů dolarů, opět v poměru k současným rodinným příjmům. To bylo také něco, co jsem nikdy netušil. A to vše se odehrávalo v samé hloubce Velké hospodářské krize, kdy byla obrovská část země zoufale chudá. Možná Juan a Eva Peronovi jen nenajali ty správné PR lidi nebo prostě mířili příliš nízko.

Je zřejmé, že bezprecedentní růst výdajů a regulačních pravomocí federální vlády během let Nového údělu zvýšil příležitosti pro tento druh osobních štěpů o obrovskou částku. Ale Flynn poznamenává, jak podivná situace vypadala, protože zděděné jmění FDR znamenalo, že už nastoupil do úřadu jako jeden z nejbohatších prezidentů moderní doby. A pokud jsem slyšel, jeho nástupce Harry S. Truman opustil Bílý dům asi tak chudý, jako do něj vstoupil. Některá z dalších šokujících tvrzení Flynnova bylo snazší ověřit. Tvrdí, že New Deal byl z velké části neúspěšný a na podporu tohoto tvrzení uvádí, že když FDR v roce 1933 vstoupila do úřadu, bylo 11 milionů nezaměstnaných a v roce 1938 po šesti letech obrovských vládních výdajů a deficitů a vytvoření abecední polévky New Programy dohod tam byly...11 milionů nezaměstnaných. Toto tvrzení se zdá být věcně správné.

Flynn skutečně tvrdí, že koncem roku 1937 se FDR obrátila k agresivní zahraniční politice zaměřené na zapojení země do velké zahraniční války, především proto, že věřil, že je to jediná cesta z jeho zoufalé ekonomické a politické škatulky, a nikoli úskok. neznámý mezi národními vůdci v celé historii. Ve svém sloupku z 5. ledna 1938 *Nová republika* upozornil své nevěřící čtenáře na rýsující se vyhlídky na rozsáhlou námořní armádu a válčení na obzoru poté, co se mu přední Rooseveltův poradce soukromě pochlubil, že velký záchvat „vojenského keynesiánství“ a velká válka vyléčí zdánlivě nepřekonatelné ekonomické problémy. V té době se zamýšleným cílem zdála válka s Japonskem, možná kvůli latinskoamerickým zájmům, ale vývoj událostí v Evropě brzy přesvědčil FDR, že podněcování všeobecné války proti Německu je nejlepším řešením. Zdá se, že paměti a další historické dokumenty získané pozdějšími badateli obecně podporují Flynnova obvinění tím, že naznačují, že Roosevelt nařídil svým diplomatům, aby vyvíjeli obrovský tlak na britskou i polskou vládu, aby se vyhnuli jakémukoli vyjednanému urovnání s Německem.

Taková intervencionistická zahraniční politika mohla představovat pozoruhodné zvrácení Rooseveltových slibů. Všechny mé úvodní historické knihy vždy naznačovaly, že Kongres nakloněný izolacionistům přijal různé zákony o neutralitě z poloviny 30. let přes silnou opozici FDR a že tyto zákony mu měly spoutat. Ale podle Flynnna FDR nejen že původně navrhl tuto legislativu svým blízkým spojencům v Kongresu, ale ve skutečnosti učinil svou osobní obhajobu a podporu zákonů o neutralitě jedním z nejoblíbenějších ústředních bodů své úspěšné kampaně za znovuzvolení v roce 1936, čímž mu pomohl nést Mid West proti guvernérovi Kansasu Alfu Landonovi. Jakmile získáte, Flynn poskytuje velmi konkrétní a podrobný popis této historie. Není překvapením, že Wikipedia poskytuje opačný, zcela konvenční účet.

Pomineme-li mimořádnou úroveň rodinné finanční korupce, kterou tvrdil Flynn, jeho zobrazení FDR mi připomíná „W“ více než kteréhokoli jiného nedávného prezidenta. Musíme si pamatovat, že „W“ kandidoval na úřad slibující „skromnou“ zahraniční politiku a odstranění různých druhů profilování protimuslimské vlády, ale rychle se obrátil, když mu útoky z 11. září poskytly příležitost vstoupit do historických knih. jako „válečný prezident“.

Pozadí vzhledu knihy naznačuje, s jakými publikačními překážkami se potýkají kritici vládní politiky. Navzdory Flynnově velké pověsti a předchozí řadě bestsellerů byl jeho rukopis odmítnut prakticky každým velkým vydavatelem a v zoufalství se nakonec obrátil k obskurnímu irsko-americkému domu. Navzdory tak nepříznivému uvedení na trh a jeho téměř úplnému vyloučení z mainstreamových médií se jeho kniha rychle dostala na druhé místo v seznamu *The New York Times*. Jen o deset let dříve byl na vrcholu amerického vlivu a pokračující blacklist mainstreamových médií zjevně ještě nedokázal úplně udusit jeho paměť.

Ačkoli byl Flynn možná nejvýraznější intelektuální osobností, která v té době zmizela z veřejného povědomí, nebyl téměř sám. Když jsem začal zkoumat souhrnný obsah tolika publikací, které ovlivnily naše myšlenky od 19. století, objevil jsem významnou diskontinuitu

soustředěnou kolem určitého období. Poměrně mnoho jednotlivců – levice, pravice a středu – kteří byli tak prominentní, až do té chvíle náhle zmizeli, v mnoha případech natrvalo, blízko začátku Velké americké čistky ve 40. letech 20. století.

Někdy jsem si představoval trochu jako seriózního mladého sovětského badatele ze 70. let, který se začal hrabat v zatuchlých složkách dávno zapomenutých kremelských archivů a učinil ohromující objevy. Trockij zjevně nebyl tím notorickým nacistickým špiónem a zrádcem, jak ho vykreslují všechny učebnice, ale místo toho byl pravou rukou samotného svatého Lenina během slavných dnů velké bolševické revoluce a několik let poté zůstával na nejvyšším místě. řad stranické elity. A kdo byli tito další figuranti – Zinovjev, Kamenjev, Bucharin, Rykov – kteří také strávili první léta na samém vrcholu komunistické hierarchie? V kurzech historie sotva ohodnotili pár zmínek jako menší kapitalistické agenty, kteří byli rychle odhaleni a zaplatili za svou zradu životem. Jak mohl velký Lenin,

Ale na rozdíl od jejich stalinistických analogů z několika let dříve, americké oběti, které zmizely kolem roku 1940, nebyly ani zastřeleny, ani gulagovány, ale pouze vyloučeny z mainstreamových médií, která definují naši realitu, a tím byly vymazány z naší paměti, takže budoucí generace postupně zapomněly. že kdy žili.

Někdy zůstaly ozvěny jejich dřívější existence v nejnepravděpodobnějších současných kontextech. Například na počátku 21. století, když jsem příležitostně procházel weby ultrapravicového okraje, mohl jsem někdy vidět příznivé odkazy na nějakého zcela neznámého jedince jménem „Harry Elmer Barnes“, který se zjevně zdál být nějakým dávno zapomenutým domácím fašistickým ideologem. třicátá léta 20. století.

Představte si můj šok, když jsem později zjistil, že Barnes byl ve skutečnosti jedním z nejčastějších prvních přispěvatelů do *Foreign Affairs* a sloužil jako hlavní knižní recenzent této úctyhodné publikace od jejího založení v roce 1922, přičemž bylo naznačeno jeho postavení jednoho z předních amerických liberálních

akademiků. svými mnoha vystoupeními v *The Nation* a *The New Republic* po celou tu dekádu. Je mu skutečně přičítáno, že sehrál ústřední roli při „revizi“ historie první světové války tak, aby odstranil kreslený obrázek nevýslovné německé špatnosti, který zde zůstal jako dědictví nečestné válečné propagandy vytvořené nepřátelskými britskými a americkými vládami. A jeho profesionální postavení bylo prokázáno jeho třiceti pěti nebo více knihami, z nichž mnohé byly vlivnými akademickými svazky, spolu s jeho četnými články v *The American Historical Review*, *Political Science Quarterly* a dalších předních časopisech.

Před několika lety jsem náhodou zmínil Barnesovu významnému americkému akademickému vědci, jehož obecné zaměření na politologii a zahraniční politiku bylo dost podobné, a přesto to jméno nic neříkalo. Koncem třicátých let se Barnes stal předním kritikem americké účasti ve druhé světové válce a v důsledku toho byl trvale „zmizen“, byl mu zakázán přístup do všech mainstreamových médií, zatímco hlavní novinový řetězec byl pod silným tlakem, aby náhle ukončil jeho dlouholetý syndikovaný národní sloupec v květnu 1940. V mnoha ohledech byla Barnesova situace typická pro ty, kteří padli v čistce. Ačkoli mnoho mocných kritiků prezidentství FDR trpělo během třicátých let značným množstvím vládních vyšetřování a obtěžování IRS, zdá se, že americký pohyb směrem k zapojení do nové světové války byl ústředním faktorem širšího očištění od veřejných intelektuálů a dalších politických oponentů. . Kombinovaný vliv probritského východního establishmentu spolu s mocnými židovskými skupinami byl nasazen k vyčištění médií od nepřátelských osobností a poté, co Němci porušili pakt Hitler-Stalin útokem na SSSR v červnu 1941, se k tomu přidali i komunisté a další levičáci. snaha. Zdá se, že průzkumy veřejného mínění ukázaly, že až 80 % americké veřejnosti bylo proti takovému vojenskému zapojení, Více než tucet let po jeho zmizení z našich národních médií se Barnesovi podařilo publikovat *Perpetual War for Perpetual Peace*, obsáhlou sbírku esejů vědců a dalších odborníků pojednávajících o

okolnostech souvisejících se vstupem Ameriky do druhé světové války, a nechat ji vyrobit a distribuovat malá tiskárna v Idahu. Jeho vlastním příspěvkem byla esej o 30 000 slovech nazvaná „Revizionismus a historický výpadek“ a pojednávala o obrovských překážkách, kterým disidentští myslitelé té doby čelili.

Samotná kniha byla věnována památce jeho přítele, historika Charlese A. Bearda. Od prvních let 20. století byl Beard považován za intelektuální osobnost největšího postavení a vlivu, byl spoluzakladatelem The New School v New Yorku a sloužil jako prezident jak The American Historical Association, tak The American Political Science Association. Jako přední zastánce ekonomické politiky New Deal byl za své názory ohromně chválen.

Jakmile se však obrátil proti Rooseveltově agresivní zahraniční politice, vydavatelé před ním zavřeli dveře a pouze jeho osobní přátelství s vedoucím Yale University Press umožnilo jeho kritickému svazku z roku 1948 *Prezident Roosevelt a příchod války, 1941*, aby se dokonce objevil v tisku. Zdá se, že Beardova hvězdná reputace od té chvíle začala rychle klesat, takže historik Richard Hofstadter mohl v roce 1968 napsat: „Dnes Beardova pověst stojí jako impozantní ruina v krajině americké historiografie. To, co bylo kdysi největším domem v provincii, je nyní zpustošené přežití.“ Kdysi dominující Beardův „ekonomický výklad historie“ by skutečně mohl být v dnešní době téměř odmítnut jako podpora „nebezpečných konspiračních teorií“ a mám podezření, že o něm jen málo nehistoriků slyšelo.

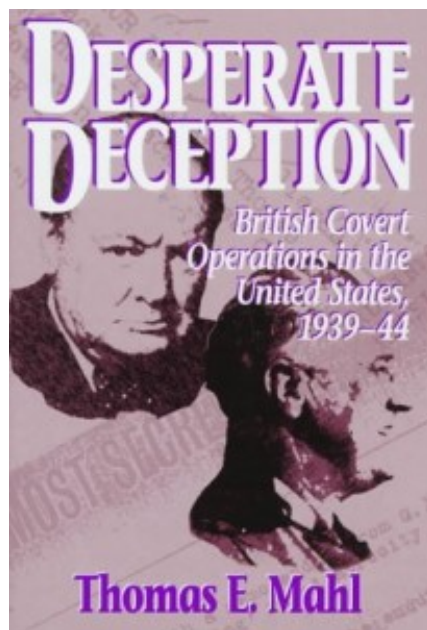
Dalším významným příspěvatelem do Barnesova svazku byl William Henry Chamberlin, který se po desetiletí řadil mezi přední americké novináře v oblasti zahraniční politiky a má na svém kontě více než 15 knih, z nichž většina byla široce a příznivě hodnocena. Přesto *America's Second Crusade*, jeho kritická analýza vstupu Ameriky do druhé světové války z roku 1950, nedokázala najít hlavního vydavatele, a když se objevila, byla recenzenty široce ignorována. Před zveřejněním se jeho titulek pravidelně objevoval v našich nejvlivnějších národních časopisech, jako jsou *The Atlantic Monthly*

a *Harpers*. Ale později se jeho psaní téměř výhradně omezovalo na malé oběžníky a periodika, která oslovovala úzké konzervativní nebo libertariánské publikum.

V dnešní době internetu si každý může snadno založit webovou stránku, kde bude zveřejňovat své názory, a tím je okamžitě zpřístupní všem na světě. Sociální média, jako je Facebook a Twitter, dokážou upozornit miliony lidí na zajímavý nebo kontroverzní materiál pouhými několika kliknutími myší, čímž zcela obejdou potřebu podpory establishmentářských zprostředkovatelů. Je pro nás snadné zapomenout na to, jak nesmírně náročné šíření nesouhlasných myšlenek zůstalo v dobách tisku, papíru a inkoustu, a uznat, že jednotlivci, který byl vyčištěn ze svého běžného obchodu, může trvat mnoho let, než znovu získá nějakou významnou oporu. distribuci jeho díla.

A tato situace ve skutečnosti podceňuje ohromné překážky, kterým čelili Flynn, Barnes a podobní spisovatelé a které oni sami v té době pravděpodobně plně nerozpoznali. Musíme si pamatovat, že na počátku 50. let televize a filmy teprve začaly vytlačovat všechny ostatní formy médií ve svém dosahu a vlivu, ale brzy se tyto tři sítě a hrstka hollywoodských studií začaly těšit z drtivého sevření populární interpretace historických událostí a všech ostatních typů informací. Takže ačkoli si mnozí z kdysi významných jedinců, o kterých jsme mluvili, někdy udrželi oporu v knihách, časopisech s malým nákladem a dokonce i v některých rozhlasových vysíláních, jejich úplné vyloučení z televize a filmů z nich účinně udělalo neosoby. Vzhledem k pozoruhodné prosperitě a domácímu klidu 50. let byla většina obyčejných Američanů přiměřeně spokojená a neviděla žádnou velkou potřebu zpochybňovat pravdivost toho, co slyšeli a viděli na svých magických obrazovkách, ať už malých nebo velkých. Jestliže se kdysi prominentní, ale nyní polozapomenutí intelektuálové snažili zopakovat minulá politická rozhodnutí před 15 nebo 20 lety, nevyhnutelně přitahovali malé publikum.

Zdalo se, že rok 1940 znamenal bod, kdy byly některé z nejvýznamnějších nesouhlasných hlasů v celostátních médiích buď odstraněny, nebo zastrašeny k mlčení. Jakmile toho bylo dosaženo, strategická krajina se očividně posunula, což usnadnilo politické manévry, které mohly být mnohem obtížnější v atmosféře důkladné kontroly tisku.

Vzhledem k drtivému lidovému odporu proti válečné intervenci se Rooseveltovy vyhlídky na bezprecedentní třetí funkční období mohly zdát obtížné, protože by byl buď nucen se k této pozici silně zavázat, nebo by riskoval porážku proti svému republikánskému protivníkovi, který byl vybrán ze strany, která byla drtivou většinou antiintervenční. V jednom z nejnepravděpodobnějších zvrátů v celé americké politické historii však republikánský sjezd konaný v Chicagu v červnu 1940 vybral jako svého kandidáta neznámého Wendella Willkieho, silně prointervenčního jedince, který nikdy předtím nezastával žádnou veřejnou funkci a až do před několika měsíci byl oddaným celoživotním demokratem. Před dvěma desetiletími historik Thomas E. Mahl důkladně zdokumentoval že britští zpravodajští agenti sehráli klíčovou roli v tomto extrémně neočekávaném zvrátu událostí, dost možná dokonce použili smrtící prostředky. Výsledná rasa Roosevelt-Willkie tak neposkytla voličům prakticky žádnou volbu v

zahraničněpolitických záležitostech a FDR byl znovu zvolen s obrovským sesuvem půdy, čímž se mu do značné míry uvolnily ruce k mnohem agresivnější zahraniční politice.

Skupina studentů práv z Yale, znepokojena jejich rostoucím strachem, že by Amerika mohla být zatažena do další světové války, aniž by se k tomu mohli vyjádřit, založila skupina studentů práv z Yale anti-intervenční politickou organizaci, kterou nazvali „The America First Committee“, a ta rychle se rozrostla na 800 000 členů a stala se největší lidovou politickou organizací v naší národní historii. Připojila se k ní nebo ji podporovala řada významných osobností veřejného života, přičemž předseda Sears, Roebuck sloužil jako její hlava, a jejími mladistvými členy byli budoucí prezidenti John F. Kennedy a Gerald Ford, stejně jako další významné osobnosti jako Gore Vidal, Potter Stewart a Sargent Schriver. Flynn sloužil jako předseda newyorské pobočky a předním veřejným mluvčím organizace byl známý letec Charles Lindbergh, Během roku 1941 se obrovské davy po celé zemi účastnily protiválečných shromáždění adresovaných Lindberghem a dalšími vůdci, přičemž mnoho milionů dalších poslouchalo rozhlasové vysílání událostí. Muhl ukazuje, že britští agenti a jejich američtí podporovatelé mezitím pokračovali ve svých tajných operacích, aby čelili tomuto úsilí, organizováním různých politických předních skupin obhajujících americkou vojenskou angažovanost a využíváním spravedlivých prostředků nebo faulů k neutralizaci svých politických oponentů. Zdá se, že židovští jednotlivci a organizace hráli v tomto úsilí nesmírně nepřiměřenou roli.

Ve stejné době Rooseveltova administrativa eskalovala svou nevyhlášenou válku proti německým ponorkám a dalším námořním silám v Atlantiku a neúspěšně se snažila vyvolat incident, který by mohl zemi uvrhnout do války. FDR také propagovala ty nejbizarnější a nejsměšnější propagandistické vynálezy zaměřené na děsivé naivní Američany, jako například tvrzení, že mají důkaz, že Němci – kteří nevlastnili žádné velké povrchové námořnictvo a byli zcela zablokováni Lamanšským průlivem – zformulovali konkrétní plány,

jak přeskočit dva tisíce mil Atlantského oceánu a ovládnout Latinskou Ameriku. Britští agenti dodali některé hrubé padělky, které uvedl jako důkaz.

Tato fakta, nyní pevně stanovená desetiletími vědy, poskytují určitý nezbytný kontext Lindberghově proslule kontroverznímu projevu na shromáždění America First v září 1941. Při této akci obvinil zejména tři skupiny, že „tlačí tuto zemi k válce[:] Britové, Židé a Rooseveltova administrativa“, a rozpoutala tak obrovskou vlnu mediálních útoků a udání, včetně rozšířených obvinění z antisemitismu a nacistických sympatií. Vzhledem k realitě politické situace představoval Lindberghův výrok dokonalou ilustraci slavného vtipu Michaela Kinsleyho, že „problém je, když politik říká pravdu – nějakou zjevnou pravdu, kterou říkat nemá“. V důsledku toho však Lindberghova kdysi hrdinská pověst utrpěla obrovské a trvalé škody, s hanobením, které se odráželo po zbývajících tři desetiletí jeho života, a dokonce i mnohem dál. Ačkoli nebyl zcela očištěn z veřejného života, jeho postavení rozhodně nebylo nikdy ani vzdáleně stejné.

Mezitím snaha FDR o vstup Ameriky do války pokračovala na různých paralelních kolejích. Diplomatičtí historici v průběhu let prokázali, že tváří v tvář tak tvrdohlavému domácímu odporu vůči přímé vojenské intervenci v Evropě podnikla Rooseveltova administrativa širokou škálu kroků přímo určených k vyprovokování japonského útoku, a tím k dosažení „zadních vrátek k válce“ – jak později nazval svou důležitou knihu z roku 1952 o této historii profesor Charles C. Tansill. Mezi tato opatření patří úplné zmrazení japonských aktiv, embargo na ropu, která je pro japonskou armádu naprosto zásadní, a stručné odmítnutí osobní prosby japonského premiéra o vedení vládních jednání na nejvyšší úrovni zaměřených na udržení míru. Již v květnu 1940 nařídila FDR tichomořskou flotilu přemístit z jejího domovského přístavu v San Diegu do Pearl Harboru na Havaji, což bylo rozhodnutí, proti kterému se jako zbytečně provokativní a nebezpečné postavil James Richardson, její velící admirál, který byl v důsledku toho vyhozen.

Japonský útok 7. prosince 1941 tedy ve skutečnosti znamenal úspěch Rooseveltovy strategie tím, že dostal Ameriku do války. Někteří vědci dokonce poukázali na značné důkazy, že nejvyšší úroveň vlády USA si byly plně vědomy chystaného útoku a umožnily mu pokračovat, aby zajistily, že dostatečně velký počet amerických obětí zcela smete všechny populární překážky. - zapojení do světové války.

Bezprostředně po útoku na Pearl Harbor došlo také k velmi podivnému domácímu incidentu, který, jak se zdá, vzbudil příliš malý zájem. V té době byly filmy nejmocnějším populárním médiem, a přestože nežidé tvořili 97 % populace, ovládali pouze jedno z hlavních studií; možná shodou okolností byl Walt Disney také jedinou vysoce postavenou hollywoodskou postavou přímo v protiválečném táboře. A den po překvapivém japonském útoku se stovky amerických vojáků zmocnily kontroly nad Disney Studios, údajně s cílem pomoci bránit Kalifornii před japonskými silami umístěnými tisíce mil daleko, přičemž vojenská okupace pokračuje dalších osm měsíců. Zvažte, co by si podezřelé mysli mohly myslet, kdyby 12. září 2001 prezident Bush okamžitě nařídil své armádě, aby obsadila kanceláře sítě CBS, a tvrdil, že takový krok je nezbytný k ochraně New Yorku před dalšími útoky islamistů.

Většina z nás žije v pohodlném rámci toho, co jsme se naučili, a proto věříme, že je to pravda, a vymanit se z tohoto úkrytu často znamená značné duševní úpravy. To byl jistě můj případ před tuctem let, když jsem si stále více všímal ostrého rozdílu mezi tvrzeními a důsledky mých historických knih a skutečnými fakty obsaženými na naskenovaných stránkách starých publikací.

Pojem rozsáhlé čistky od mediálních disidentů v minulosti se mi zdál mnohem snáze přijatelný, když jsem sám byl před pár lety svědkem něčeho dosti podobného, opět zaměřeného na odstranění překážek americké zahraniční války.

Ve vlasteneckém zápalu po útocích z 11. září se jen málo osobností národních médií odvážilo zpochybnit plány a návrhy Bushovy administrativy, přičemž sloupek Paula Krugmana v Times byl

vzácnou výjimkou; vyjadřování „nevlasteneckých nálad“ jako velmi široce definované by mohlo mít vážný dopad na kariéru. To platilo zejména pro elektronická média s mnohem větším dosahem, a proto podléhající extrémnějšímu tlaku. Během let 2002 a 2003 bylo velmi neobvyklé najít odpůrce války v Iráku kdekoli v síťové televizi nebo mezi začínajícími kabelovými alternativami, a dokonce i MSNBC, nejméně populární a nejliberálnější z posledně jmenovaných, brzy zahájila ostrý ideologický zásah.

Po celá desetiletí byl Phil Donahue průkopníkem denní televizní talk show a v roce 2002 ji oživil k vysoké sledovanosti na MSNBC, ale na začátku roku 2003 byla jeho show zrušena, přičemž uniklé memorandum naznačilo, že příčinou byl jeho odpor k hrozící válce . Konzervativec Pat Buchanan a liberál Bill Press, oba kritici války v Iráku, uspořádali na stejné síti nejlépe hodnocený diskusní pořad, který jim umožnil zápasit se svými více pro-Bushovými odpůrci, ale i ten byl z podobných důvodů zrušen . Pokud nejslavnější hostitelé a programy s nejvyšším hodnocením kabelové sítě podléhaly souhrnnému ukončení, méně postavené osobnosti jistě vyvodily patřičné závěry o rizicích překročení konkrétních ideologických linií. Můj starý přítel Bill Odom, tříhvězdičkový generál, který vedl NSA pro Ronalda Reagana a měl jedny z nejsilnějších národních bezpečnostních pověření v DC, byl podobně na černé listině médií za svůj odpor k válce v Iráku . Přibližně ve stejnou dobu „zmizelo“ mnoho dalších prominentních mediálních hlasů, a dokonce i poté, co se Irák stal všeobecně uznávaným jako obrovská katastrofa, většina z nich už nikdy nezískala svá okouna.

V této době již vznikl první internet, takže tato zmizení médií byla často zaznamenána rozzlobenými komentátory, a proto byla méně účinná. Buchanan už možná nemá pořad v kabelové televizi, ale jeho štiplavé komentáře v tištěné podobě byly stále dostupné na webu a totéž platilo pro ostatní. Politický dopad na publikum čítající tisíce vybraných čtenářů webových stránek byl však velmi odlišný od celostátního publika složeného z milionů běžných diváků.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Když se snažíme porozumět minulosti, musíme si dát pozor, abychom nečerpali z úzkého výběru zdrojů, zvláště pokud se jedna strana nakonec ukázala jako politická vítězná a zcela ovládla pozdější produkci knih a jiných komentářů. Před existencí internetu to byl obzvláště obtížný úkol, často vyžadující značné množství vědeckého úsilí, byť třeba jen prozkoumat vázané svazky kdysi populárních periodik. Bez takové pečlivosti však můžeme upadnout do velmi vážné chyby.

Válka v Iráku a její následky byly jistě jednou z ústředních událostí v americké historii během 21. století. Předpokládejme však, že někteří čtenáři měli v daleké budoucnosti k dispozici pouze shromážděné archivy *The Weekly Standard*, *National Review*, op-ed page *WSJ* a *FoxNews* přepisy, aby poskytli své historické chápání tohoto období, možná spolu s knihami napsanými přispěvateli do těchto prodejen. Pochybuji, že by více než malý zlomek toho, co by četli, bylo možné kategorizovat jako vyložené lži. Masivně zkreslené pokrytí, zkreslení, nadsázky a zejména dechberoucích opomenutí by jim ale jistě poskytly výjimečně nerealistický pohled na to, co se vlastně během toho důležitého období stalo.

Během posledních asi patnácti let jsem postupně došel k přesvědčení, že přesně to samé pravděpodobně platí o velké části americké historie, o které jsem si vždy myslel, že ji znám.

Související čtení:

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Historie](#) • Štítky: [Americká média](#), [Americká Pravda](#), [Druhá světová válka](#)
[Americká série Pravda](#)

- [Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma](#)
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- [Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?](#)
25. května 2010 • 1 300 slov • 90 komentářů
- [Vzestup Číny, pád Ameriky](#)
17. dubna 2012 • 7 000 slov • 438 komentářů

- Čínský melamin a americký Vioxx: Srovnání
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 69 komentářů
- Mýtus americké meritokracie
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 254 komentářů
- Naše americká Pravda
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 161 komentářů
- Americká Pravda: Televize reality
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Sudy střelného prachu a jisker
17. května 2013 • 1 200 slov • 4 komentáře
- American Pravda: ZeroHedge
31. května 2013 • 800 slov • 28 komentářů
- American Pravda: „Liberal Bias“
5. června 2013 • 1 200 slov • 14 komentářů
- Americká Pravda: Kdo sestřelil let MH17 na Ukrajině?
14. srpna 2014 • 2 100 slov • 315 komentářů
- John McCain: Když „Tokyo Rose“ kandidoval na prezidenta
9. března 2015 • 4 200 slov • 268 komentářů
- Mýtus americké meritokracie a jiné eseje
4. března 2016 • 1 800 slov • 28 komentářů
- American Pravda: The Legacy of Sydney Schanberg
13. července 2016 • 3 500 slov • 155 komentářů
- American Pravda: Spoléháme se na maoistické profesory kulturních studií
18. července 2016 • 1 900 slov • 66 komentářů
- American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments

- [American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?](#)
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments
- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 524 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 495 Comments
- [American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 555 Comments
- [American Pravda: The Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 398 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 208 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 593 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 806 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 274 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,256 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,032 Comments
- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 543 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: The Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments

- [American Pravda: The Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments
- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 624 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,300 Words • 752 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 578 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 947 Comments
- [Americká Pravda: Tajemství vojenské rozvědky](#)
10. června 2019 • 12 500 slov • 1 620 komentářů
- [Americká Pravda: Síla organizovaného zločinu](#)
15. července 2019 • 13 000 slov • 659 komentářů
- [Americká pravda: John McCain, Jeffrey Epstein a Pizzagate](#)
29. července 2019 • 6 400 slov • 938 komentářů
- [American Pravda: Pochopení druhé světové války](#)
23. září 2019 • 20 500 slov • 1 488 komentářů
- [American Pravda: Mossad Assassinations](#)
27. ledna 2020 • 27 300 slov • 1 081 komentářů
- [American Pravda: Naše koronavirová katastrofa jako Blowback bioválky?](#)
21. dubna 2020 • 7 400 slov • 1 638 komentářů
- [Americká Pravda: Naše sporné volby](#)
14. ledna 2021 • 2 000 slov • 627 komentářů

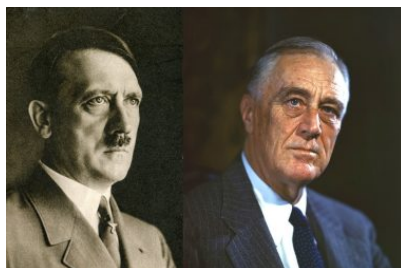
[Nedávno od autora](#)

- Proč je všechno, co víte o druhé světové válce, špatné
- Deset let American Pravda a The Unz Review
- Konfrontace zbabělosti krajní pravice o rase
- Americká Pravda: Hranice mediální korupce
- Atentát na Vladimira Putina?

Související kusy od autora

- Proč je všechno, co víte o druhé světové válce, špatné
- Americká Pravda: Popírání holocaustu
- American Pravda: Pochopení druhé světové války
- Americká Pravda: Židé a nacisté
- Americká Pravda: Třetí a druhá světová válka?

Souvisejícího zájmu

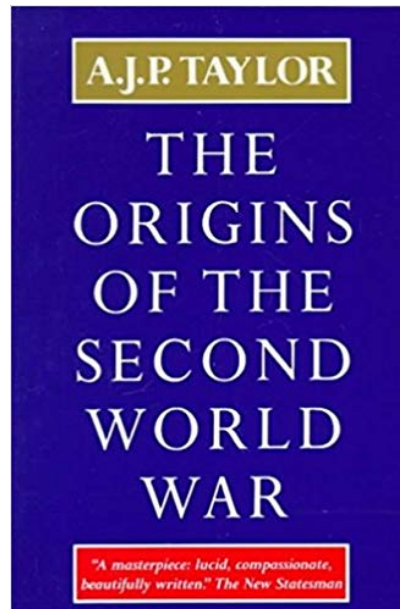
Proč je vše, co víte o druhé světové válce, špatné • 1h36m
Mike Whitney Rozhovor s Ronem Unzem

Ron Unz a Mike Whitney

Americká Pravda: Popírání holocaustu • 2h8m
Analýza historie kontroverzního hnutí

Ron Unz

[American Pravda: Pochopení druhé světové války](#) • [2h31m](#)

The Shaping Event of Our Modern World

[Ron Unz](#)

[← American Pravda: When Stalin Almost Con...American Pravda:](#)

[The JFK Assassination,... →](#)

All Comments Hidden • **Show** [274 Comments](#) • [Reply](#)

Personal Classics

[American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#) • [55m](#)

The Surprising Elements of Talmudic Judaism

[Ron Unz](#)

• [1,661 Comments](#)

[American Pravda: Holocaust Denial](#) • [2h8m](#)

Analyzing the History of a Controversial Movement

[Ron Unz](#)

• [2,327 Comments](#)

[American Pravda: Understanding World War II](#) • [2h31m](#)

The Shaping Event of Our Modern World

[Ron Unz](#)

• [1,488 Comments](#)

[American Pravda: Mossad Assassinations](#)

The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?

Ron Unz

• 1,081 Comments

How Social Darwinism Made Modern China • 52m

A thousand years of meritocracy shaped the Middle Kingdom.

Ron Unz

• 171 Comments

Čínský vzestup, americký pád • 54m

Která supervelmoc je více ohrožena svými „extrakčními elitami“?

Ron Unz

• 438 Comments